

— Хей, накжде? — попита приближаващиятъ се воененъ лѣкаръ.

— Ще отведа тоя боленъ до частъта му на лѣво и ще видя кжде е нагласена полската болница, та да уредимъ връзката, г-нѣ Капитанъ, — отговори бързо Стою, козирувайки.

— Добре, само бързо се върни.

— Слушамъ, г-нѣ Капитанъ. — и пришпори коня, а следъ него пое и Моисей.

Следъ като пояздиха на лѣво и се скриха отъ очитѣна частитѣ, Стою, бързо изви коня право на югъ и пое на пѣтя презъ ромънскитѣ окопи. Тѣ караха въ галопъ и никой ги не спрѣ да ги попита кжде отиватъ.

Слънцето високо се издигаше, а отъ югъ се чуваше непрекъснатото бумтение на артилерийския двубой, който се водѣше отъ къмъ Тутраканската крепостъ.

Позицията на Ромънската бригада остана задъ тѣхъ, но все още наскачваха на авангардни ромънски части, нѣкъде на нѣкой взводъ, а другаде на цѣла рота или пѣкъ застигаха ромънски конни разѣзди. Отъ единъ разѣздъ узнаха, че български конни части се движили по посока на Кочмаръ.

— По добре не отивайте напредъ.

— Не можемъ, трѣбва да отнесемъ едно съобщение къмъ Сърсаниаръ, Кара Бунаръ, — отговори Стою.

— Жалко, че ще попаднете въ ржцетѣ на българитѣ. Пазете се! — извика единъ отъ ромънскитѣ конници и се раздѣлиха.

Като се видѣха пакъ сами тѣ шибнаха конетѣ и въ пѣленъ карьеръ пое на напредъ. Слънцето започна да залѣзва, когато стигнаха въ една гора. Тѣ настаниха конетѣ въ първа падинка, дето намѣриха малко изворче и сами лѣгнаха да си починатъ, до като конетѣ се напасятъ и се отморятъ. Тѣ бѣха цѣли покрити съ пѣна отъ горещината и нѣколко часовото бѣгане.

Артилерийска и картечна стрелба се чуваше въ дѣсно. Дори ритмичната пѣсенъ на картечници се носѣше нѣкъде наблизо. Водѣше се бой.

— Трѣбва да е наблизо сражението? — попита Моисей.

— Тука е поле и може човѣкъ да се измами, често пѣти даденъ гърмежъ отъ пушка отъ петъ километра се чува, като да е отъ двеста метра.

— Наблизо е. Ето чувай — и още недоизрѣкълъ край тѣхъ падна снарядъ, избухна и подплаши конетѣ. Тѣ не можаха да разбератъ отъ коя посока дойде снаряда, но ето, че единъ вторъ ги подсѣти, че стрелятъ ромънскитѣ батареи отъ къмъ Кочмаръ.

Не биваше да останатъ тукъ. Бързо отвързаха конетѣ и се качиха. Поеха една пѣтека изъ гората, тѣ скоро се надвѣсиха надъ единъ валогъ, доста въ дѣсно и видѣха, че се на-